

Publicerad 2012-08-01 14:12 av Jramos

Dansa med djävulen

Och allt det vi en gång var och det vi kunde ha blivit är nu historia.
För nu dansar vi med djävulen och ängeln har kastat iväg sin gloria.
Nu står vi mot väggen med en sprucken läpp och ett blödande hjärta.
Nu letar vi i dimman efter en silverkant som kan ljusa upp denna svärta.

Något som kan lindra smärtan, torka tårarna och läka de blödande sår.
Nåt som kan ta oss ut ur evighetsvintern och tillbaka till den gångna våren.
För nu är vi två vilsna kroppar i detta hav av brutna löften och gamla minnen.
Och hur hårt vi än gnuggar så är dessa bilder som tatuerade i våra sinnen.

Vykort som påminner oss om vart vi har varit och hur långt därifrån vi har gått.
Ögonblick av de känslor vi känt, syner vi sett, ord vi yttrat och milstolpar vi nått.
Allt det vi fick släppa, allt det vi fick lämna bakom oss efter den svåra stormen.
Det kallas för konsten att släppa taget men ingen lärde oss den konstformen.

Och vi vet att vi inte kan stanna kvar här så vi intalar oss att slutet är bara början.
Men hur gärna vi än vill det - innerst inne vet vi att vi inte längre tror på smörjan.
För vår himmel är grå, vår vind är kall, vår natt är lång och våra stjärnor släckta.
Våra hjärtan svaga, våra sinnen tunga, våra kroppar trötta, våra själar knäckta.

Men om det var nåt som vi två hade gemensamt så var det att vi är stridare.
Hur brutna och krossade vi än verkar nu - förr eller senare tar vi oss vidare.
Så nu lämnar vi gårdagen bakom oss och börjar beväpna oss för framtiden.
För älskling, kom ihåg att kriget inte är över bara för att vi förlorat striden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jramos med Poeter.se id #36424 innehar upphovsrätten